

[Rimstad.]

komme tilbage til, ser en del af skævheden i projektets praktiske udformning lige netop med begrundelse i denne manglende byggekundighed hos udvalget.

Men de mange aspekter i sagen nøder mig til at forsøge en opdeling af den for overhovedet at kunne tage fat på spørgsmålene fra en ende af. Det vil her være naturligt at følge tre hovedlinjer, hvoraf den første er teknikeruddannelsen i al almindelighed, den anden forskningsmulighederne og den tredje projektets byggetekniske udformning.

Hvad den danske teknikeruddannelse angår, har jeg tidligere under folketingets behandling af lovforslaget om teknika været inde på mit syn på dette spørgsmål, og jeg vil i dag gentage og understrege noget af det, jeg sagde dengang, og for ikke at give anledning til misforståelser skal jeg lige nævne, at jeg selv er civilingeniør, udgået fra Danmarks tekniske højskole.

Lad mig begynde med at sige, at det almindelige billede af de i industrien og erhvervslivet ansatte personer med teknisk uddannelse i store træk talmæssigt kan sammenlignes med rumforholdene i en pyramide, i hvilken man tredeler højden med vandrette planer. Det er kun den øverste spids, der repræsenterer antallet af de nødvendige civilingeniører. Den langt større midterste del svarer til det krav, man må stille til teknikumingeniørernes antal, og den endnu langt større underste rumfigur repræsenterer antallet af alle de øvrige med en teknisk uddannelse, altså de tekniske assistenter, VF-folkene, de tekniske tegnere, bygningskonduktørerne, og hvad de nu alle sammen hedder. For at få det rigtige tekniske teamwork frem i en virksomhed skal man de allerfleste steder have disse 3 grupper i et indbyrdes antal, som svarer til det billede, jeg her har tegnet.

Lad mig derefter sige, at den største mangelvare inden for industrien i dag er den velkvalificerede tekniker i den underste gruppe, altså den, der generelt kan karakteriseres som teknisk assistent.

Den største anvendelighed findes, hvad der er naturligt, i den midterste gruppe. Den danske industri og de store danske ingeniørfirmaer står i afgørende taknemlig-

hedsgæld til teknikumingeniøruddannelsen, og det er ikke for meget sagt, at industriens konkurrenceevne under fællesmarkedets vilkår, der på kortere sigt i højere grad er knyttet direkte til planlægning og rationalisering end umiddelbart til forskning og videnskab, og i de nærmeste år først og fremmest vil afhænge af vore teknikumingeniørers kvalitet og antal.

Civilingeniørerne er jo i særlig grad tiltænkt rollen som erhvervslivets og industriens specialister, men, og her kan det måske være berettiget at komme med et enkelt lille hjertesuk, også ifølge traditionen rollen som erhvervslivets og industriens ledere. Den sidste opgave vil selvfølgelig være af aftagende betydning, jo mere videnskabelig forskning civilingeniøren skal stå for, og jo mindre vægt der lægges på hans all-round uddannelse. Der er imidlertid ikke efter min opfattelse nogen ulykke i, at lederskabet, eller vi kan sige lederstillingerne, i højere grad overgår til teknikumingeniørerne. Deres meget nærmere tilknytning til de samfundslivets problemer, som i et moderne samfund trænger sig mere og mere i forgrunden, og som er erhvervet gennem deres tvungne praksis og deres nærmere tilknytning til håndens arbejde, må lade formode, at mange og gode ledere vil kunne findes blandt dem.

Dette er et forhold, som civilingeniørerne som stand må gøre sig klart, når de nu så højt og så officielt gennem deres forening går ind for flere af statens penge til videnskabelig forskning i forbindelse med civilingeniøruddannelsen.

I billedet med pyramiden af samtlige teknikeres talmæssige fordeling er i de sidste år akademiingeniørerne kommet til. Jeg har tidligere her i tinget udtalt min skepsis over for denne uddannelsesmæssige disposition, for det forekommer mig, at akademiingeniøren efter sin uddannelse må falde mellem to stole. Han har ikke tilstrækkelig videnskabelig ballast til at blive specialist, og han mangler praksis til, at man, som rektor Knuth Winterfeldt gør det, kan slå ham i hartkorn med teknikumingeniørerne. At man så fra kompetent side har givet netop ham i højere grad end teknikumingeniøren mulighed for at erhverve civilingeniørtitlen, er vist et oplagt fejltrin, der af mange vil blive anskuet som vilkår-